

II.

St. Pents Kirke i Ringsted.

Drag Skoen af! — den Jord, hvorpaa du træder,
Er hellig fast som ingen i dit Land —
Tør ei den Taare af, som kinden væder!
Her Taaren ei bestemmer nogen Mand.
Nei vær ham, føler han ei Hjertet gløde
Ved Graven for den største Kongeflægt,
Hvis blotte Navn gjør danske Kinder røde
Og sløvest Bryst saar til at souline hæft.

Hist foran Altret under Gulvets Fliser
Der gjemmes Støvet af hiin Helteat;
Først hans, hvemt Saga som en Helgen priser,
Hvis Martyrøds som Ingens blev begravt;
Saa hans, der lagde Vindens Stoltthed øde,
Hvem Danmark Navnet af den Store gav,
Hvis Ord var som en liflig Morgenrøde
Til Dagen, der steg solklar af hans Grav.

Gaf videre og du dernæst vil finde
Den Steen, hvorunder Sjet te Knud blev lagt —
Hvor skjæl og drabelig han var, hans Minde
Fæst avæles dog af større Minders Magt —
Men bagved denne trende forte Stene
Ved Siden af hinanden Plads man gav:
Den fromme Dagmar hviler bag den ene,
Stolt Veengerd bag den anden har sin Grav.

Dg midt imellem begge, hvor dit Die
Kun seer en sprukken afflidt Marmorsteen,
Der du dit Kne i hellig Andagt bøie,
Thi Stenen gjemmer Volmer Seiers Been.
Den største, Danmark fæstet, her bevarer
Den danske Jord udi sit Moderkjød,
Den største selv blandt store Baldemarer,
Den Drot, som blev til Seir og Lykke fød.

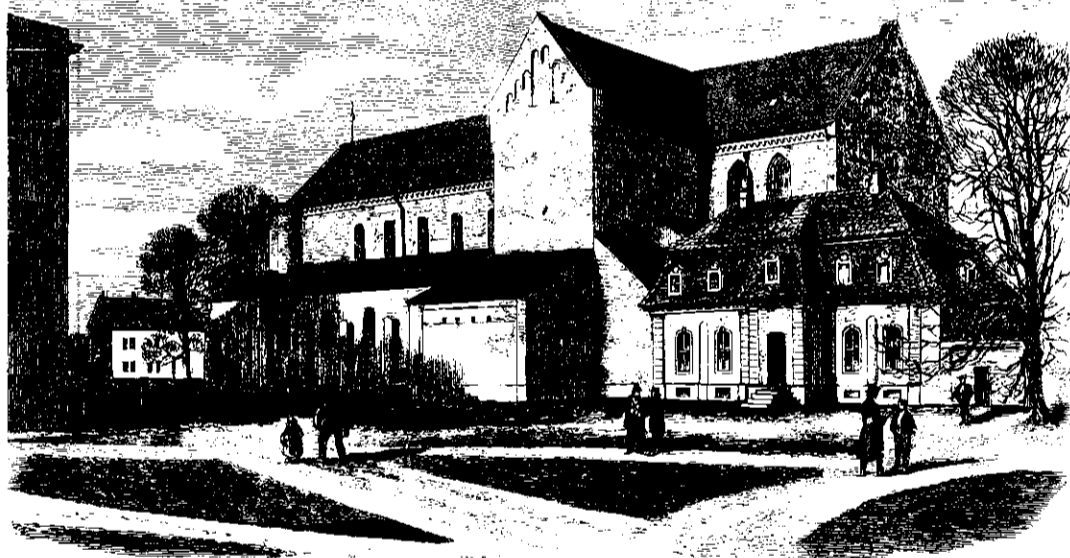
St. Pents Kirke i Ringsted.

Den Drot, hvis Sværd jeg vende keiserbare
Fra Eiderstrømmens Bred med Skjænsel væk,
Hvis blotte Navn, det stolte, monne være
De Lydtes, Slavers og de Venders Skrak;
Han, for hvis Seiersflugt først Maalet stænder,
Hvor Isen over Neva slaar sin Vre,
Hvis Haand fra Himlen hentet heriets Banner
I hellig Kamp for Jesu Christi Dø.

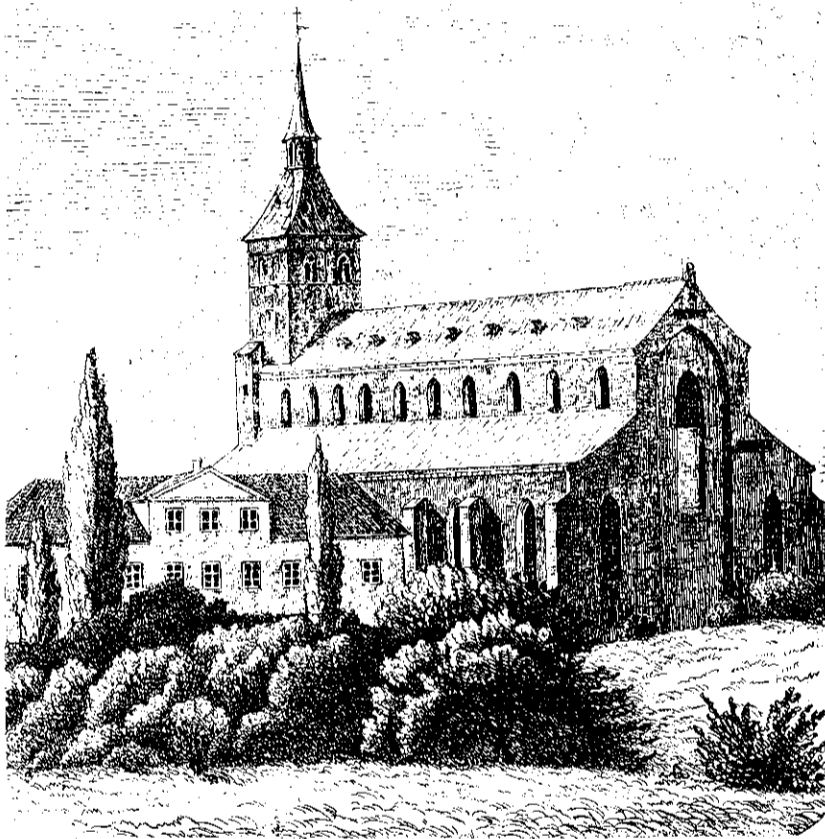
Den Drot, der næsten syntes i sin Vælde
At have Lyffens Genius gjort tam;
Og at — om Een veed Saga kun at melde,
Ovem den dog svigted, som den seigted ham:
Fra forte Henriks Taarn Kong Volmer maatte
Som hiin fra Sankt Helenas Klippetop
So see, at Dværgets Yngel sondertraakte
Det store Værk, Giganten taarned op.

Den Drot, der, skjøndt han nødtes til at tomme
En Smertensfalk, som temtes kun af Jaa,
Og glemme alle sine store Dremme,
Paa Valen dog sin Overmand ei saac:
I ærlig Kampførd albrig blev den Stolte
Besiret, gif hans Lyffes Sol end ned —
Forraderiet var det kun, der voldte,
At een Gang Seiren ham af Haanden gieb. —

Gaf end et Skridt — der man i Graven lagde
Kong Volmers og hans Riges unge Haad;
Hiin Lyd af Pilen, der det Døden bragte,
Var — af om Fremtids Væe et Varselraab.
Derom er Pilen hist et skummelt Minde,
Om bittere Tider ser vær Josterjord:
Den Støvet af hiin Drot jo flutter inde,
Der faldt som Offer for et Brodermord.

Klosterkirken i Sorø.

St. Knuds Kirke i Odense.

III.

Klosterkirken i Sorø.

Herinde i den stille Klosterkirke,
Hvor fordem fromme Munkes Psalmer lod,
Erindring har opreist et Dannevirke
Mod Sorg og Mistvøl over Nutids Nød.
Her Grave minde om, at Morgenrøden
Ulløse skal endog den længste Nat,
At Herrens Hjælp var næst, da størst var Nøden
Og Danmark selv af Haabet var forladt.

I Choret op du følge mig og fæste
Først paa en Steen bag Alteret dit Blik —
Hvo Danmarks Kongegrave vilde gjæste,
Forvift jeg troer, den Steen forbi ei gif —
Han, hvem den dækker, bar ei Spiir, ei Krone,
Kun Bispehuen og den krumme Stav:
Dog Jaa af dem, der sad paa Danmarks Throne,
Skal nævnes end, naar glemt er Afels Grav.

Thi Bispen ei blot Kirken monne skjærme,
Men og det Folk, der fatted seent hans Værb,
I Seierskamp mod Vindens Ulvsværme
Hans Hørdestav blev til et Hævnersværb.
Hans Kæmpeaand har brønt hver Daad, som siden
Af Baldemarer blev til Live vakt,
Hans Helteførd betegned Eftertiden,
Hvad der er Danfens Bei til Roes og Magt.

Jellinge-Høiene.

Men ikke langt fra denne Steen, som dækker
Den Bisp, der fast var mere end en Drot,
En prægtig Grav sig dine Blik tiltrækker,
Men Pragten — af ei varfler noget Godt.

Der hviler han, hvemt Glemsel burde ramme,
Hvis Navn blev viet ind til Skam og Spot —
Et Vandskud paa den gamle Skjoldungstamme,
Et hæsligt Brængebille af en Drot.